

12 VAN DE 15 CLUBLEDEN HALEN DE EINDMEET TIJDENS DODENTOCHT !

Aan de Dodentocht 2017 namen 15 clubleden deel. Zelf was ik er niet bij. Na 20 deelnames en met de steeds toenemende drukte heb ik het zowat gehad met de Dodentocht. Al enkele jaren vraag ik me af of Bornem niet zal versmacht worden door zijn eigen mega-succes. Toen de organisatie dit jaar besliste om niet langer daginschrijvingen toe te laten dacht ik dat dit wel als een soort numerus clausus zou gaan werken. Op die manier zou het aantal inschrijvingen vanzelf wel minderen. Niet dus... Waren er vorig jaar over de 12 000 deelnemers, dan schreven er zich dit jaar bijna 14 000 in. Of die er allemaal waren, kon de organisatie niet bevestigen. Zij gingen uit van 1 500 (!) deelnemers die niet kwamen opdagen. Commercieel gezien is het verplicht voorinschrijven voor hen dus een enorm succes : 1 500 inschrijvingen aan 40,00 €, da's wel een erg gulle sponsor.

De Dodentocht blijft tot de verbeelding spreken en als rechtgeaarde langeafstandswandelaar moét je ooit eens deelgenomen hebben. De sfeer onderweg blijft uniek en de voldoening die je overvalt nadat je de Boomstraat indraait, die lange rechte weg richting aankomst, is onbeschrijflijk. Twaalf van onze Paalse deelnemers haalden dit jaar de eindstreep. Voor drie van hen waren er lichamelijke obstakels die maakten dat ze niet in hun opzet slaagden. Theo

Spreuwers en Mieke Ballegeer moesten al voor halfweg afhaken ; Ellen Janssen, die voor het eerst deelnam haalde de 80 km. Ellen sukkelde toen al een tijdlang met een stevige (blijvende) kramp in de kuit. Zonder die kramp had ze het verder geschopt want ze was nog niet moe ! Ellen bekeek hat achteraf echter positief : “Ik ben zeker niet minder trots op mijzelf, en al zeker omdat het ook de eerste keer geweest is. Mede dankzij een aantal goede tips heb ik de schade van blaren ook kunnen beperken tot een minimum. De sfeer onderweg was onvoorstelbaar ! Wat is dat onderweg : hele buurtfeestjes, live muziek... Voor mij was het een super ervaring, wie weet doen we nog wel eens een poging om die 100 km helemaal te temmen !”.

De beste tijd was er dit jaar weer voor de twee routiniërs, Michel Coosemans en Raymond Verboven. Twee voor één kwamen zij over de eindmeet. Michel na aankomst : “Met ons twee reden we met de trein tot Bornem. Na alle controles gepasseerd te zijn stonden we al om half acht te wachten in de Kloosterstraat. Om negen uur ging dan het startschot af. ‘s Nachts waren het aangename temperaturen om te wandelen. De druilerige regen van vier tot zeven was dan weer minder welkom. Raymond en ik hebben van elkaars gezelschap genoten en wandelden samen over de eindstreep”. Eveneens succesvol was Peter Sannen. Ook van hem kregen we een korte impressie. “Ook een vijfde succesvolle deelname blijft voldoening geven. De regen, pijnige voeten, krampen en vermoeidheid zijn na aankomst snel vergeten.

Euforie overheerst. De Dodentocht moet wel opletten dat het geen slachtoffer wordt van zijn eigen succes. Bijna 14 000 inschrijvingen, weeral een nieuw record. Door het stijgend aantal deelnemers daalt het wandelcomfort jaar na jaar, te veel vertragingen. Het wordt stilaan te druk. De lange wachttijden bij de security, start, bagageafhandeling en sanitair maken het ook minder aangenaam. Een inschrijvingsstop dringt zich mogelijks op. Desalniettemin blijft de Dodentocht een fijn en uitdagend evenement en alle respect voor de organisatie en de honderden vrijwilligers. Tot in 2018 !”.

Een nieuweling dit jaar – en met succes – was Lucien Claes. “Mijn dodentocht startte op 1 januari 2017. ”Wat zijn uw voornemens voor 2017 ?”. De ene wil stoppen met roken, de ander wil gewicht verliezen en ik wilde de Dodentocht lopen. Meteen kreeg ik de eerste lieve woordjes van Lucia : “ZOT !”. Toch heb ik doorgedreven. Nadat we de bagage afgegeven hadden en de rugzak gecontroleerd werd, stonden we om acht uur op het startplein. Een lang uur wachten en dan vertrokken we. Pas om 21.24 uur stapte ik over de officiële startlijn. Wat een verrassing en wat een belevenis, die eerste kilometers tot het donker wordt en we buiten Bornem kwamen. Eén groot volksfeest ! En dan verder de nacht in, wat voor mij goed mee viel. Tegen de ochtend kwam wel de vermoeidheid opdagen. Ik arriveerde om 07.39 uur in Merchtem. In Sint Amands zag ik die lange sliert van mensen voor me en zakte de moed even weg. Om dan vanaf Branst tot de aankomst in Bornem het volksfeest me weer moed gaf. Een paar honderd meter voor de aankomst stonden vrouwtje Lucia en zoon Robin me op te wachten. Van vermoeidheid en van vreugde toch een traantje weggepinkt. Ik kwam over de eindmeet om vier over zes. Het werd een geslaagde tocht en veel respect voor de mensen die dat jaarlijks doen. Maar ik ga op 1 januari 2018 wel een ander voornemen doen. Vanaf nu terug rustig wandelen tot 30-40 km en ‘s nachts slapen !”.

Lieve Machiels en Patrick Meynen, die vorig jaar overkwamen naar onze club, wandelden voor het goede doel (Kinderen met Hartafwijking). Uit het ruime verslag dat we van hen kregen, distilleren we het volgende : “We startten redelijk vooraan doordat we zo vroeg aanwezig waren. Na enkele km kwamen we al clubgenoten tegen die trots wandelden met hun "Wandelend Paal" Dodentocht-T-shirt aan. In Bornem, na de eerste lus, wachtte ons een verrassing. Fien en Louis stonden ons uitbundig aan te moedigen ! Even op de foto en dan verder de nacht in. Halverwege wisselen van kledij, want we waren ondertussen nat geworden van de regenbuien onderweg. Even een langere controle en bijpraten met de andere wandelvrienden. Lichamelijk waren we nog best oke maar het slaaptkort begon door te

wegen. Even doorbijten en terug in ons ritme komen. Nu was het aftellen naar de aankomst ! Rond 80 km stonden Fien en Louis ons weer aan te moedigen in hun mooie gele T-shirt van ons goede doel “Kinderen met een Hartafwijking”. Op 90 km mochten we beginnen aan de eindeloze dijk langs de Schelde, die dit jaar weer 2 km langer was dan vroeger. Elkaar even oppeppen want het einde was in zicht. Wachtend op de borden van 5, 4, 3... km. Plots stonden daar Eric en Rosette ons op te wachten. Na een motiverende babbel stappen zij nog 1 km met ons mee. Gezellige drukte in de straten van Bornem, waar vele bekenden ons stonden op te wachten. En daar waren weer Fien en Louis ! Om 16.51 uur stappen we fier over de eindmeet. Blij dat we dit weer samen konden uitwandelen, dit jaar voor ons goede doel. Aan de eindmeet wachtte onze goede vriendin Ann (ook lid van onze club) ons op. Op haar kunnen we dag en nacht rekenen. Zij bracht ons veilig weer thuis. Dank aan iedereen voor de financiële steun voor ons goede doel !”.

Voor My Jacquemijn werd het een emotioneel zware 100 km. “Met gemengde gevoelens ging ik voor de vierde keer richting Dodentocht, na maanden rondlopen en geld inzamelen met een fantastisch wandelteam en mijn twee dochters Lotte en Lore, dit voor de Stichting “Kinderen met een Hartafwijking”. Samen met Dirk en Peter bagage wegbrengen en naar startzone. Na 3 uur (!) wachten – joehoe – eindelijk start voor 100 km. Iets voorbij Buggenhout kreeg ik het gezelschap van mijn dochter Lotte. Lotte stapte vanaf hier de 38 km mee. Ik kreeg een dipje en het werd wat moeilijk. Knop omzetten en enkel nog stappen. Lotte haar woorden die ik niet zal vergeten. "Kom op mama, nú doorzetten. We geven niet op !". Enkele tranen en door blijven stappen was de boodschap. Vanaf St Amands vergezelde ook Lore, mijn andere

dochter me en stapten we moedig verder tot Bornem. De laatste km stonden mijn trouwe broer en moeke ons op te wachten. Wat verder ook de heel enthousiaste Fien, onze teamfotografe en Louis. De laatste meters waren voor mij heel emotioneel met mijn twee

dochteren over de eindmeet met vele mensen die applaus gaven. Met tranen en een gemengd gevoel stapten we de tent binnen. Dank aan de velen die ons steunden !”.

Voor Helene Fischer werd ook haar zesde deelname een succesvolle. “Een moeilijke en zware tocht ! Dodentocht 2017 was een ware beproeving. Maar met veel trots kan ik zeggen dat ik het voor de 6de keer heb behaald ! Op naar volgend jaar !”. Ook Jolan Dupont beëindigde zijn 9de Dodentocht met succes. “Het was een zware 9de Dodentocht, vond ik, vooral dan door de regen

in de vroege ochtend !”. Tot slot waren er ook nog Eddy Van Elven, John Haex en Werner Claes die met succes de 100 km beëindigden. Proficiat aan al deze moedige stappers en ... op naar de volgende Dodentocht !

Alle ingestuurde en verzamelde foto's zijn te bekijken in de Fotogalerij op de website van onze club www.wandelendpaal.be. Met speciale dank aan Fien Poelmans voor de vele foto's !